

[Grove]

selvfølge, at det var på de varer og produkter, vi har herhjemme, og som vi skal sælge. Jeg kan forstå efter landbrugsministerens udlægning nu her, at vi skal til at udtale os noget tydeligere, for ellers kunne vi risikere, at ministeren rejste ned og fik det lagt på olivenolien; det var jo i den retning, ministeren kørte. Hvis ministeren ønsker, at vi for fremtiden specificerer det, så kan vi også godt det. Det er i hvert fald ikke olivenolie eller tobak eller den slags ting, vi ønsker prisforhøjelser på. Undertiden kunne vi ønske, at ministeren var lidt mere forsigtig med at sige ja på disse områder, inden vi havde fået tilstrækkelig gode priser for vores produkter.

Ministeren havde en tendens til – nu kender jeg ham så godt, at jeg ved, det er noget, der er medfødt – at misforstå, hvor det kunne misforstås, så det var til fordel for ministeren. Jeg sagde udtrykkeligt, at det at op hæve kapitalvindingsskatten på normale handler ikke vil føre til prisstigninger. Jeg sagde ikke, at jeg ønskede højere priser på landbrugsejendomme. Jeg sagde bare, at det efter min opfattelse er helt sikkert, at det ikke vil føre til højere priser. Det har vi såmænd heller ikke brug for. Jeg tror blot, at det vil lette generationsskiftet. Jeg tror endda, vi kan vende det om og sige, at det vil komme de unge landmænd til gode, fordi de vil få det noget billigere, når sælgeren ikke skal betale kapitalvindingsskat. Men det er jo socialdemokratiets tro, at man igennem beskatning kan holde priserne nede. Lige så tit sker det, at man igennem beskatning sætter priserne op.

Jeg siger tak for det positive svar, vi fik om negativ indkomstskat. Selvfølgelig har det betydning. Det blev erkendt, at det kun var et forskud, man gav, det var ikke noget direkte tilskud.

Med hensyn til rationaliseringsgevinst har vi et meget dygtigt landbrug. Hvis det ikke er dygtigt nok i dag, er det ikke landbrugets skyld, så er det måske regeringens og folketingets skyld, for vi forsømmer meget inden for landbrugets forskning og har gjort det inden for de sidste 10 år. Det er et område, der trænger til virkelig at blive taget op. Når jeg sagde, at man i Vesttyskland og i Frankrig kan tage en rationaliseringsgevinst hjem, så er det, fordi de er betydeligt bagefter med hensyn til bygningsforhold og på mange an-

dre områder. Derfor har de betydeligt lettere ved at tage en rationaliseringsgevinst hjem, end vore landmænd har. Jeg er stadig væk sikker på, at der vil ske en udvikling også i dansk landbrug, men det bliver bare sværere at få de store rationaliseringsgevinster hjem i forhold til de kolleger, vi skal konkurrere med inden for EF.

Indtjeningen i landbruget kan jo opgøres på mange måder. Vi kan jo spørge på en simpel måde, hvor godt det går i landbruget. Jeg kan huske, at i 1979, da vi talte særskat, nævnte den daværende landbrugsminister, at der var ca. 1.000 unge landmænd i økonomiske vanskeligheder. Året efter var tallet kommet op på 5.000, nævnte landbrugsministeren på det tidspunkt, og i dag er der vel ingen, der vil protestere imod, at tallet ligger oppe omkring 20.000. Det viser, hvor gode forhold der er i landbruget i øjeblikket.

Ministeren har en tilbøjelighed til at sige: uha, der er nogle, der tjener helt op til 100.000 eller 200.000 kr. om året i landbruget. Skulle vi ikke undertiden prøve at se på, hvad timelønnen for en landmand er? Den er forfærdelig lav. Tre fjerdedele har en timeløn på under 42 kr., og så er overarbejdstimer regnet ind, for det er jo ikke en normal arbejdsdag. Det vil sige, at tillægget for landmandens overarbejde er inkluderet i de 42 kr., og de dårligst stillede landmænd ligger helt nede på en negativ indtægt. Hvis man ser det lidt mere ud fra det synspunkt, så tror jeg, at der er mange landmænd rundt omkring, der ikke er enige med ministeren i, at nu går det sandelig godt, nu begynder landbruget at tjene penge. Det gør det ikke.

Øllgaard (V):

En debat som denne bliver i nogen grad flimrende, bl.a. fordi en forfærdelig masse tal kommer til at svirre i luften. Jeg synes knap nok, at landbrugsministeren har bidraget til, at de tal, der er kommet til at hænge i luften, er de allermost nødvendige at få oplyst.

Nu fik vi f.eks. oplysning om EF-Kommissionens beregninger. Jeg fik dårligt fat i dem i farten, men jeg fik dog fat i, at disse tals værdi i allerhøjeste grad må stå i forhold til, hvad der var udgangspunktet, og hvad der var baggrunden for, at disse tal hørte til i 1981. Jeg har mere hæftet mig ved nogle andre EF-tal, nemlig de tal, det allerede er